Lieta Nr.A42620608
A00374-10/34

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Jelgavā, 2010.gada 8.jūnijā

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese L.Apšeniece,

piedaloties zvērinātai advokātei Sarmītei Bitei,
atbildētājas – Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Valsts ieņēmumu dienesta pārstāvei *D.P.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz *A.B.* pieteikumu par Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektora 2008.gada 6.jūnija lēmuma Nr.19/16414 atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Laika posmā no 2007.gada 23.oktobra līdz 2008.gada 18.janvārim Valsts ieņēmumu dienesta (turpmāk – VID vai atbildētājs) Zemgales reģionālās iestādes (turpmāk – ZRI) Nodokļu kontroles pārvaldes Audita daļa veica *A.B.* (turpmāk – pieteicējs) iedzīvotāju ienākuma nodokļa (turpmāk – IIN) auditu par 2004. un 2005.gadu.

Saskaņā ar VID ZRI Nodokļu kontroles pārvaldes Audita daļas priekšnieka vietnieces 2008.gada 18.janvāra lēmumu Nr.8 (turpmāk – lēmums par audita rezultātiem) pieteicējam nomaksai budžetā noteikti Ls 26937,54: IIN 14483,70, soda nauda Ls 7241,85 un nokavējuma nauda Ls 5211,99.

Ar VID ZRI direktora v.i. 2008.gada 28.marta lēmumu Nr.01-10.02/30 (turpmāk – sākotnējais lēmums) lēmums par audita rezultātiem atstāts negrozīts un nesamazināta IIN soda nauda Ls 7241,85.

Ar VID ģenerāldirektora 2008.gada 6.jūnija lēmumu Nr.19/16414 (turpmāk – Lēmums) sākotnējais lēmums atstāts negrozīts un noteikts pieteicēja deklarētās skaidrās naudas samazinājums uz 2004.gada 1.janvāri Ls 113000 apmērā un 2005.gada 1.janvāri Ls 55000 apmērā.

Lēmumā norādīti šādi argumenti.

[1.1] Nav pamata uzskatīt, ka pieteicēja uzkrājumi varēja rasties no zemnieku saimniecības (turpmāk – ZS) „*/Nosaukums/*" peļņas.

Pieteicējs nav iesniedzis pierādījumus, kas apliecinātu, ka no ZS „*/Nosaukums/*" kases vai bankas konta pirmstaksācijas periodā pieteicējam ir izmaksāti naudas līdzekļi (peļņa). Turklāt pirmstaksācijas periodā ZS pamatlīdzekļu un apgrozāmo līdzekļu iegādei ir ņemti aizdevumi kredītiestādēs.

[1.2] Nav pamata secināt, ka no piemājas lauksaimnieciskās produkcijas realizācijas pieteicējs būtu guvis ienākumus tādos apmēros, lai varētu veidoties skaidrās naudas uzkrājumi.

Pieteicējs nav pierādījis savu nodarbošanos ar lauksaimniecisko ražošanu līdz ZS „*/Nosaukums/*" dibināšanai 1996.gada 5.novembrī, kā arī nav pierādījumu par pieteicēja gūtajiem ienākumiem no lauksaimnieciskās darbības minētajā periodā.

[1.3] Nav pamata uzskatīt, ka pieteicējs, noguldot naudas līdzekļus, kā arī realizējot kustamo mantu, būtu guvis ienākumus, kas varētu veidot viņa skaidrās naudas uzkrājumus uz 2004.gada 1.janvāri.

Pieteicējs nevar norādīt konkrētas uzņēmējsabiedrības, darījumu apjomus, kā arī nav iesniedzis dokumentārus pierādījumus par pieteicējam piederošās kustamās mantas realizāciju.

[1.3] Nav pamata uzskatīt, ka pieteicēja vecāku rīcībā bija Ls 80000, ko uzdāvināt dēlam. Tāpat arī informācija par *N.J.* ienākumiem un īpašumiem neliecina, ka tie varēja būt par pamatu pieteicēja skaidrās naudas uzkrājumu veidošanai.

Ne pieteicēja vecākiem, ne *N.J.* no 1991. līdz 1997.gadam nebija deklarētu ienākumu.

Pieteicēja vecāki ieķīlāja savus nekustamos īpašumus, maksājot procentus par ZS „*/Nosaukums/*" attīstībai paredzētajiem kredītiem.

Pieteicēja vecāki nav norādījuši dāvinātās naudas izcelsmi.

Savukārt pieteicēja vecāku apgalvojumi par to, ka *N.J.* savus uzkrājumus nodeva viņu dēlam, nav atzīstami par pierādījumiem lietā, jo normatīvie akti neparedz, ka personas ienākumus varētu pierādīt ar citu personu liecībām un rakstiskiem paskaidrojumiem.

[1.4] Apstāklis, ka pieteicējs pirmstaksācijas periodā ieķīlāja savus nekustamos īpašumus un saņēma kredītus, norāda uz naudas līdzekļu nepietiekamību.

[1.5] Tā kā pieteicējs 30 dienu laikā no lēmuma par audita rezultātiem saņemšanas neiemaksāja budžetā aprēķināto IIN, nokavējuma naudu un soda naudu 15% apmērā no nodokļa pamatparāda, papildu nomaksai budžetā noteiktā soda nauda nav samazināma.

[2] Nepiekrītot Lēmumam, 2008.gada 11.jūlijā pieteicējs vērsās ar pieteikumu Administratīvajā rajona tiesā. Pieteikumā norādīti šādi apsvērumi.

[2.1] Aizpildot deklarāciju par 2005.gadu, pieteicējs apliecināja sniegtās informācijas pilnīgumu un patiesumu, kā arī iesniedza nepieciešamos pierādījumus.

Atbildētājs nepamatoti neņēma vērā pieteicēja audita laikā sniegtos paskaidrojumus un pierādījumus par skaidrās naudas uzkrājumiem.

[2.2] Netieši ir veikta pārbaude arī par pirmsauditējamo periodu un ar nodokli aplikti ieņēmumi, ko pieteicējs saņēmis pirmstaksācijas periodā.

[2.3] Pieprasījums dokumentāli pierādīt ienākumus, kas gūti līdz 2004.gadam, ir pretrunā ar normatīvajos aktos paredzēto attaisnojošo dokumentu uzglabāšanas laiku.

[2.4] Secinājumi par pieteicēja nereģistrēto individuālo darbu/uzņēmējdarbību un pienākumu iesniegt gada deklarācijas izdarīti bez konkrētu faktu konstatējuma.

[2.5] Dāvinājumi no vecākiem un *N.J.* tika saņemti uz mutisku darījumu pamata, ko dāvinātāji apliecina rakstveida paskaidrojumos. Tā kā darījumi nav apstrīdēti vai atzīti par spēkā neesošiem, nav tiesiska pamata neatzīt to rezultātā radušās tiesiskās attiecības. Nav pamata pieprasīt pierādīt mutiskus darījumus ar rakstiskiem dokumentiem.

VID nepamatoti veica pieteicēja vecāku un *N.J.* mantiskā stāvokļa tematisko pārbaudi.

[2.6] Pienākums iesniegt deklarācijas bija noteikts personām, ņemot vērā katrā taksācijas gadā noteikto apjomu.

[2.7] Faktu, ka pieteicējam bija skaidrās naudas uzkrājumi, apliecina veiktie maksājumi, jo nav iespējams veikt maksājumus no neesošas naudas.

[2.8] Atbildētāja rīcība un pieņemtie lēmumi nav pamatoti ar normatīvajiem aktiem, kas bija spēkā brīdī, kad tika sastādītas un iesniegtas attiecīgās deklarācijas.

[2.9] Aprēķinot nodokli par 2005.gadu, nepareizi labota deklarācija ieņēmumiem par naudas Ls 30000 saņemšanu no ZS „*/Nosaukums/*".

[2.10] Lēmums daļā par soda naudas samazināšanu nav tiesisks.

[3] 2008.gada 31.jūlijā Administratīvajā rajona tiesā saņemts atbildētāja rakstveida paskaidrojums, kurā atbildētājs uzskata pieteikumu par nepamatotu un noraidāmu, pamatojoties uz Lēmumā norādītajiem argumentiem. Papildus paskaidro, ka pieteicējam bija pienākums ziņot par saviem ienākumiem, t.sk., dāvinājumiem, kā arī pamatot

deklarētās ziņas. Šis pienākums bija jāizpilda likumā noteiktajā kārtībā, nevis tikai nodokļu kontroles pasākumu veikšanas gadījumā. Turklāt pieteicējam bija pienākums deklarēt visus savus gūtos ienākumus arī citos taksācijas periodos.

[4] 2009.gada 6.oktobra un 25.novembra tiesas sēdēs pieteicējs paskaidroja, ka skaidro naudu uzkrājis no lauksaimnieciskās ražošanas (cūkkopības un dārzkopības); pārdodot metāllūžņus; vedot no Vācijas lauksaimniecības tehniku un mēbeles, ko vēlāk pārdeva; uzpērkot produkciju no bāzēm un rūpnīcām un to pārdodot; veicot noguldījumus un saņemot par to procentus; pārdodot *N.J.* piederošo kustamo mantu.

[5] Pieteicēja pārstāve – zvērināta advokāte S.Bite tiesas sēdēs minēja šādus argumentus.

[5.1] Audita laikā pieteicējs nepareizi norādīja sava personīgā patēriņa izdevumus, jo daļa no šī patēriņa tika izaudzēta zemnieku saimniecībā, līdz ar to nauda par atsevišķām produktu grupām nebija jāizdod. Tādējādi jāņem vērā Centrālās statistikas pārvaldes norādītais vidējais patēriņš, attiecīgi to samazinot.

[5.2] Iepērkot zemes gabalus, pieteicējs vēlējās izveidot zemnieku saimniecību. Tā kā kredīta noformēšana aizņem ilgu laiku, bet darījumi ar zemi bija jāveic operatīvi, bija nepieciešama skaidrā nauda.

Savukārt kredīti no bankas tika ņemti ZS „*/Nosaukums/*" saimnieciskajai darbībai.

[5.3] Gada apliekamā ienākuma aprēķinā nav ņemtas vērā valsts sociālās apdrošināšanas obligātās iemaksas.

[6] Uz 2010.gada 18.maija tiesas sēdi pieteicējs neieradās, neinformējot tiesu par neierašanās iemesliem. Par tiesas sēdes vietu un laiku pieteicējam ir paziņots Administratīvā procesa likuma (turpmāk – APL) 132.panta pirmajā daļā noteiktajā kārtībā, par ko izdarīts ieraksts lietas uzziņas lapā.

Saskaņā ar APL 214.panta pirmo daļu, ja uz tiesas sēdi nav ieradies kāds no administratīvā procesa dalībniekiem, tiesa sāk lietas izskatīšanu, ja vien saskaņā ar šā likuma 268. vai 269.pantu nav pamats to atlikt.

Atbildētāja pārstāve neiebilda lietas izskatīšanai bez pieteicēja klātbūtnes.

Nekonstatējot APL 268. un 269.pantā minētos apstākļus, tiesa atzina par iespējamu lietu izskatīt bez pieteicēja klātbūtnes.

[7] Atbildētāja pārstāve 2010.gada 18.maija tiesas sēdē pieteikumu neatzina, balstoties uz Lēmumā norādītajiem argumentiem. Papildus paskaidroja turpmāk minēto.

[7.1] Pieteicējam kā pašnodarbinātajai personai bija pienākums pašam maksāt valsts sociālās apdrošināšanas obligātās iemaksas.

[7.2] Nosakot personīgā patēriņa vidējos gada izdevumus, ņemti vērā pieteicēja audita laikā sniegtie paskaidrojumi.

[7.3] Izvērtējot pieteicēja mātes liecību, ka viņai nav naudas operācijas veikšanai, pastāv šaubas, ka viņai varēja būt Ls 30000 skaidrā naudā, ko uzdāvināt pieteicējam.

Motīvu daļa

[8] Vispusīgi un objektīvi izvērtējusi lietas materiālus, pārbaudījusi lietā esošos pierādījumus, uzklausījusi tiesas sēdē procesa dalībnieku paskaidrojumus, pēc savas iekšējās pārliecības tiesa atzīst, ka pieteikums nav pamatots un ir noraidāms.

[9] Tiesa konstatē šādus faktiskos apstākļus.

[9.1] Laika posmā no 2007.gada 23.oktobra līdz 2008.gada 18.janvārim VID ZRI Nodokļu kontroles pārvaldes Audita daļa veica pieteicējam IIN auditu par 2004. un 2005.gadu *(lietas I sējuma 186.-215.lapa)*.

[9.2] 2008.gada 18.janvārī VID ZRI Nodokļu kontroles pārvaldes Audita daļas priekšnieka vietniece pieņēma lēmumu par audita rezultātiem *(lietas I sējuma 7.-8.lapa)*.

[9.3] 2008.gada 28.martā VID ZRI direktora v.i. pieņēma sākotnējo lēmumu *(lietas I sējuma 12.-24.lapa).*

[9.4] 2008.gada 6.jūnijā VID ģenerāldirektors pieņēma Lēmumu *(lietas I sējuma 28.-37.lapa).*

[10] Lietā ir strīds par to, vai atbildētājs pamatoti samazinājis pieteicēja skaidrās naudas uzkrājumus uz 2004.gada 1.janvāri un attiecīgi arī uz 2005.gada 1.janvāri, pareizi noteicis pieteicēja un viņa apgādājamo personu personīgā patēriņa vidējos gada izdevumus un līdzekļu izlietojumā iekļāvis valsts sociālās apdrošināšanas obligātās iemaksas.

[11] Saskaņā ar likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 21.pantu atbildētājs ir tiesīgs pārbaudīt deklarācijā uzrādīto datu ticamību un pareizību, kā arī veikt IIN maksāšanas kontroli. Atbilstoši likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 22.panta pirmajai daļai VID pārbauda maksātāja (fiziskās personas) taksācijas gadā gūtos ienākumus, pamatojoties uz iesniegtajā gada ienākumu deklarācijā uzrādītajiem datiem, darba devēju (ienākuma izmaksātāju) paziņojumiem par izmaksātajām summām, ārvalstu nodokļu administrāciju sniegtajām ziņām, apsekošanas un pārbaužu rezultātiem, kā arī citu VID rīcībā esošo informāciju par nodokļa maksātāja ienākumiem, īpašuma stāvokļa izmaiņām un izdevumiem. Savukārt atbilstoši panta otrajai daļai, ja maksātājs iesniegtajā deklarācijā ir uzrādījis ienākumu apjomu, kas saskaņā ar VID rīcībā esošo informāciju ir mazāks par viņa izdevumu apjomu, VID nosaka ar nodokli apliekamo ienākumu un nodokļa summu uz aprēķinu pamata atbilstoši maksātāja īpašuma vērtības pieaugumam un VID rīcībā esošajām ziņām par maksātāja darbību (arī maksātāja darījumiem un ieņēmumiem no saimnieciskās darbības).

No minētajām tiesību normām tiesa secina, ka VID, administrējot IIN, ir noteiktas vispārīgas tiesības kontrolēt IIN aprēķināšanas un maksāšanas pareizību un izmantot jebkādu informāciju, kas ir VID rīcībā. Savukārt, konstatējot izdevumu pārsniegumu pār ienākumiem, VID ar IIN apliekamo ienākumu un IIN summu nosaka uz aprēķina pamata.

[12] Atbilstoši likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 22.panta trešajai daļai, ja maksātāja deklarētie ienākumi vai VID rīcībā esošajos pārskatos (paziņojumos) uzrādītie maksātāja ienākumi neatbilst viņa izdevumiem taksācijas gadā, VID pieprasa iesniegt: 1) papildu deklarāciju par ienākumiem, ieņēmumiem, naudas un citiem uzkrājumiem, īpašumiem un to vērtības maiņu (turpmāk – papildu deklarācija); 2) taksācijas gada ienākumu deklarāciju, ja tā nav iesniegta šajā likumā noteiktajā kārtībā.

Tiesa konstatē, ka 2005.gada 25.augustā pēc VID pieprasījuma pieteicējs iesniedza 2002., 2003. un 2004.gada ienākumu deklarācijas un 2002., 2003. un 2004.gada papildu deklarācijas *(lietas I sējuma 55.-86.lapa)*. 2006.gada 15.novembrī pieteicējs iesniedza 2005.gada ienākumu deklarāciju, bet 2007.gada 13.novembrī – precizēto 2005.gada ienākumu deklarāciju un papildu deklarāciju *(lietas I sējuma 44.-54.lapa).*

No lietas materiāliem izriet, ka 2007.gada 2.oktobrī pieņemts lēmums Nr.01-10.25/136 par audita uzsākšanu.

Saskaņā ar likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 22.panta septīto daļu budžetā maksājamo nodokļa summu un samaksas termiņus nosaka VID lēmums, ko pieņem, pamatojoties uz pārbaudes datiem par attiecīgo taksācijas periodu. Savukārt panta astotā daļa noteic, ka kārtību, kādā uz aprēķinu pamata VID nosaka apliekamā ienākuma lielumu, un kārtību un termiņu, kādā VID iesniedzama informācija par maksātāja ieņēmumiem, naudas uzkrājumiem un īpašumiem un to vērtības maiņu, nosaka Ministru kabinets.

Uz likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 22.panta trešās un astotās daļas pamata 2000.gada 26.septembrī izdoti Ministru kabineta noteikumi Nr.331 „Kārtība, kādā Valsts ieņēmumu dienests uz aprēķinu pamata nosaka fizisko personu apliekamo ienākumu" (turpmāk – Noteikumi Nr.331). Atbilstoši Noteikumu Nr.331 4.punktam VID

likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 22.panta trešajā daļā noteiktajā gadījumā rakstiski brīdina maksātāju par pārbaudes uzsākšanu un nosūta maksātājam aizpildīšanai papildu deklarācijas veidlapu.

Tādējādi tiesa secina, ka VID, konstatējot pieteicēja ienākumu neatbilstību izdevumiem, pamatoti pieprasīja pieteicējam iesniegt gada ienākumu deklarācijas un papildu deklarācijas par 2002., 2003. un 2004.gadu pirms lēmuma par audita uzsākšanu pieņemšanas. Minēto apstiprina arī likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 28.panta 1.punktā noteiktais pieteicēja pienākums iesniegt VID gada ienākumu deklarācijas.

Tāpat tiesa uzskata, ka atbildētājam, lai varētu pārbaudīt, vai persona atbilstoši tiesību normām samaksājusi IIN, ir nepieciešama informācija par visiem šīs personas iegūtajiem, izdotajiem un rīcībā esošajiem līdzekļiem un to apriti. Minētā mērķa sasniegšanai atbildētājam, pamatojoties uz APL 59.pantu, ir tiesības iegūt informāciju, lai pieņemtu attiecīgo lēmumu. Arī likuma „Par Valsts ieņēmumu dienestu" 10.panta pirmās daļas 2.punkts noteic, ka VID ierēdņiem, pildot dienesta pienākumus nodokļu administrēšanā, ir tiesības izdarīt nodokļu aprēķinu un nodokļu maksājumu revīziju (auditu), pārbaudīt fizisko un juridisko personu grāmatvedību un tās pamatdokumentus, citus ar aprēķiniem un budžeta maksājumiem saistītos dokumentus, saņemt nepieciešamos paskaidrojumus un izziņas.

Līdz ar to tiesa secina, ka likumdevējs ir piešķīris atbildētājam tiesības iegūt administratīvā akta izdošanai nepieciešamo informāciju. Tādēļ pārbaudes laikā iegūto informāciju tiesa atzīst par iegūtu atbildētāja kompetences ietvaros, atbilstoši likumā noteiktajam.

[13] Pieteicējs uzskata, ka atbildētājs nepamatoti neņēma vērā pieteicēja 2002. un 2003.gada deklarācijā norādītos datus par skaidrās naudas uzkrājumiem. Pieteicējs ar savu parakstu ir apliecinājis sniegtās informācijas patiesumu, un atbildētājam šī informācija bija jāņem par pamatu turpmākajiem aprēķiniem. Apšaubot pieteicēja sniegto ziņu patiesumu, VID netieši veica pārbaudi arī par iepriekšējiem periodiem, kā arī nepamatoti pārbaudīja citu personu ienākumu pamatotību. Turklāt pieteicējam nav pienākums darījumus apliecinošus dokumentus uzglabāt ilgāk par pieciem gadiem.

Tiesa noraida minētos pieteicēja argumentus šādu apsvērumu dēļ.

[13.1] Kā jau tiesa [12] secināja, VID ir tiesības pārbaudīt iesniegto deklarāciju pamatotību, savukārt nodokļu maksātājam ir jāpamato neatbilstība starp ieņēmumiem un izdevumiem. Pamatošana nozīmē to, ka pieteicējam nevis tikai paskaidrojumos jānorāda, ka viņam bija skaidrās naudas uzkrājumi norādītajā apmērā, bet arī jānorāda daudzmaz ticami pamatojumi, ka šie paskaidrojumi ir patiesi *(skat. Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2006.gada 13.jūnija sprieduma lietā Nr.SKA-231 [11.3] punktu)*.

Nodokļu maksātāja pienākums pierādīt savu iebildumu pamatotību izriet arī no likuma „Par nodokļiem un nodevām" 38.pantā noteiktā, ja nodokļu maksātājs nepiekrīt nodokļu administrācijas aprēķinātajam nodokļu maksājumu lielumam, pierādījumus par nodokļu maksājumu lielumu nodrošina nodokļu maksātājs.

Turklāt privātpersonu pienākums nodrošināt nepieciešamos pierādījumus palielinās proporcionāli tam, cik ļoti lēmuma pieņemšanas process notiek pašas privātpersonas interesēs. Šādos gadījumos attiecībā uz faktiem, kas veicina labvēlīga lēmuma pieņemšanu, ir dabiski un atbilstoši pierādījumu nastu uzlikt privātpersonai, nevis pārvaldei (*skat. Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2007.gada 4.aprīļa sprieduma lietā Nr.SKA-93 [14.2] punktu*).

Arī APL 161.panta pirmā daļa noteic, ka administratīvā procesa dalībnieka paskaidrojumi, kas satur ziņas par faktiem, uz kuriem pamatoti viņa prasījumi vai

iebildumi, atzīstami par pierādījumiem, ja tos apstiprina citi pārbaudīti un novērtēti pierādījumi.

Tādējādi nav pamatots pieteicēja uzskats, ka viņam nav pienākums pierādīt pirms auditējamā perioda veidoto skaidrās naudas uzkrājumu un dāvinājumu izcelsmi. Tiesa atzīst, ka reizē ar gada ienākumu deklarācijām un papildu deklarācijām pieteicējam bija jāiesniedz arī ieņēmumus un izdevumus attaisnojošus dokumentus.

Tiesa norāda, ka papildu deklarācijas iesniegšana, norādot tajā ziņas par skaidrās naudas uzkrājumiem, automātiski nenozīmē, ka šīs ziņas atbilst patiesībai un nav apšaubāmas no VID un tiesas puses. Savukārt pieteicējam, norādot papildu deklarācijā skaidrās naudas uzkrājumus un dāvinājumus, ir jāspēj saprātīgi un ticami pamatot un pierādīt to izcelsmi, lai VID varētu izpildīt savas likumā paredzētās tiesības un pienākumus kontrolēt nodokļu aprēķināšanas un maksāšanas pareizību.

Noteikumu Nr.331 2.punkts paredz VID, nosakot apliekamo ienākumu, veikt maksātāja ienākuma netiešo aprēķinu, izdarot IIN aprēķināšanas un ieturēšanas pareizības pārbaudi.

Tas nozīmē, ka atbildētājam bija pienākums pārbaudīt pieteicēja deklarētos datus. Tā kā pieteicējs norādīja, ka skaidrās naudas uzkrājumi veidojušies pirms auditējamā perioda, atbildētājam bija pienākums pārbaudīt šo ienākumu rašanās pamatojumu, tostarp arī pārliecinoties par pieteicēja norādīto personu – vecāku un *N.J.* spēju piedalīties pieteicēja uzkrājumu veidošanā.

Negūstot apstiprinājumu pieteicēja 2002. un 2003.gada papildu deklarācijās norādītajiem datiem par skaidrās naudas uzkrājumiem, VID pamatoti tos neņēma vērā 2004. un 2005.gada deklarāciju pārbaudē.

[13.2] Likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 28.panta 4.punkts paredz maksātāja pienākumu uzglabāt ieņēmumus un attaisnotos izdevumus apliecinošos dokumentus vismaz trīs gadus pēc gada ienākumu deklarācijas iesniegšanas termiņa (..). Maksātājam ir pienākums uzrādīt šos dokumentus vai iesniegt to kopijas VID pēc tā pieprasījuma.

Tiesa secina, ka ieņēmumus un attaisnotos izdevumus apliecinošo dokumentu uzglabāšanas termiņu tiesību norma noteic, par atskaites sākumpunktu ņemot deklarācijas iesniegšanas datumu, nevis darījuma norises datumu, kā to apgalvo pieteicējs.

Kā tiesa [12] konstatēja, 2002., 2003. un 2004.gada ienākumu deklarācijas un papildu deklarācijas pieteicējs iesniedza VID 2005.gada 25.augustā. Par iepriekšējiem periodiem pieteicējs deklarācijas VID nav iesniedzis. Tātad, iesniedzot minētās deklarācijas, pieteicējam bija pienākums uzrādīt arī atbilstošos attaisnojuma dokumentus, kuriem pieteicēja rīcībā bija jāglabājas vēl trīs gadus, tātad – līdz 2008.gada 25.augustam.

Turklāt tas, ka skaidrās naudas uzkrājumi veidojušies pirms auditējamā perioda, ir tikai pieteicēja apgalvojums, kas viņam ir jāpierāda. Tiesas ieskatā, ja pieņemtu par pareizu pieteicēja uzskatu, tad VID amatpersonas vispār nedrīkstētu pieprasīt pierādījumus par līdzekļu izcelsmi, jo personai vienmēr, nesniedzot par to pierādījumus, pastāvētu iespēja apgalvot, ka līdzekļu uzkrājumi veidojušies vairāk kā trīs gadus iepriekš.

Tiesa norāda, ka apliekamā ienākuma noteikšanā personai jāspēj pierādīt ienākumu avotu (izcelsmi). Pretējā gadījumā personai jārēķinās, ka tie tiks ieskaitīti ar IIN apliekamos ienākumos.

[14] Saskaņā ar likuma „Par nodokļiem un nodevām" 23.panta sesto daļu, veicot nodokļu revīziju (auditu), nodokļu administrācijai ir tiesības uz aprēķinu pamata noteikt nodokļu maksājumu apmēru atbilstoši nodokļu maksātāja īpašumā esošās mantas vai kapitāla vērtības pieaugumam vai nodokļu administrācijas rīcībā esošajām ziņām.

VID, neatzīstot pieteicēja 2004.gada papildu deklarācijā norādītos skaidrās naudas uzkrājumus uz 2004.gada 1.janvāri Ls 113000 apmērā un attiecīgi arī 2005.gada papildu

deklarācijā norādītos skaidrās naudas uzkrājumus uz 2005.gada 1.janvāri Ls 55000 apmērā, ir aprēķinājis pieteicējam atbilstošu valsts budžetā iemaksājamu IIN summu. Tiesa konstatē, ka pirmo reizi skaidrās naudas uzkrājumus pieteicējs VID ir deklarējis 2002.gadā, norādot summu Ls 219100 apmērā.

Kā skaidrās naudas uzkrājumu avotus pieteicējs min: 1997.gadā gūtos ienākumus no lauksaimnieciskās ražošanas Ls 2343,72 apmērā *(tiesas sēžu protokols, lietas I sējuma 226.-227.lapa)*; deviņdesmitajos gados gūtos ienākumus no cūkkopības līdz Ls 9000 apmērā *(tiesas sēžu protokols, lietas I sējuma 227.lapa)*; no *N.J.* saņemto naudu un vērtības līdz Ls 50000 apmērā *(tiesas sēžu protokols, lietas I sējuma 227.-228.lapa)*; no metāllūžņu pārdošanas gūtos ienākumus Ls 3000 apmērā *(tiesas sēžu protokols, lietas I sējuma 228.lapa)*; deviņdesmitajos gados gūtos ienākumus, realizējot no Vācijas atvesto lauksaimniecības tehniku un sadzīves preces, Ls 5000 apmērā *(tiesas sēžu protokols, lietas I sējuma 229.lapa)*; deviņdesmitajos gados gūtos ienākumus no noguldījumiem Ls 3000 apmērā *(tiesas sēžu protokols, lietas I sējuma 229.lapa)*; deviņdesmitajos gados gūtos ienākumus, no bāzēm un rūpnīcām uzpērkot produkciju un vēlāk to pārdodot, Ls 5500 apmērā *(tiesas sēžu protokols, lietas I sējuma 229.-230.lapa)*; ienākumus no automašīnas BMW 316 pārdošanas 4800 ASV dolāru apmērā *(tiesas sēžu protokols, lietas I sējuma 230.lapa)*; no vecākiem saņemtos dāvinājumus Ls 80000 apmērā *(tiesas sēžu protokols, lietas I sējuma 230.lapa)*.

Tā kā pieteicēja deklarētās skaidrās naudas uzkrājumi veidojušies pirms 2002.gada, par kuru pieteicējs pirmo reizi ir iesniedzis gada ienākumu deklarāciju, tiesai jāpārbauda, vai pieteicēja norādītie skaidrās naudas veidošanās avoti ir atzīstami par ticamiem uz 2002.gada 1.janvāri deklarētajam skaidrās naudas uzkrājumam. Tiesas vērtējumā pieteicēja argumenti un tiesā iesniegtie pierādījumi kopsakarā ar citiem lietā esošiem pierādījumiem neapstiprina, ka pieteicēja rīcībā bija skaidrās naudas uzkrājumi, kas attaisnotu pieteicēja izdevumu pārsniegumu pār ienākumiem.

[14.1] Summējot pieteicēja tiesas sēdē minētos skaidrās naudas uzkrājumus, tiesa secina, ka tie veido apmēram Ls 160000. Tā kā uz 2002.gada 1.janvāri pieteicējs deklarējis skaidrās naudas uzkrājumus Ls 219000 apmērā, tiesa atzīst, ka šāda neatbilstība Ls 60000 apmērā *a priori* liecina par pieteicēja norādīto līdzekļu avotu apšaubāmību.

[14.2] Tiesas ieskatā nav nepieciešamības detalizēti izvērtēt ienākumus, ko pieteicējs guvis deviņdesmitajos gados no lauksaimnieciskās ražošanas, cūkkopības, metāllūžņu pārdošanas, noguldījumiem, lauksaimniecības tehnikas, sadzīves preču, produkcijas un automašīnas pārdošanas aptuveni Ls 30000 apmērā.

Pieteicējs nav iesniedzis dokumentālus pierādījumus šādiem ienākumu avotiem. Pieteicējs nav reģistrējies VID kā saimnieciskās darbības veicējs, kaut gan daudzi no ienākumu gūšanas veidiem atbilst saimnieciskās darbības pazīmēm. Pieteicējs gūtos ar nodokli apliekamos un neapliekamos ienākumus nav deklarējis VID.

Tāpat tiesa nepiešķir ticamību iespējai, ka šie skaidrā naudā gūtie ienākumi varēja tikt saglabāti līdz 2002.gadam.

Minētajā ienākumu gūšanas periodā pieteicējs nav norādījis savus izdevumus, kurus, lai gūtu objektīvu ainu, tiesa uzskata par nepieciešamu konstatēt.

[14.2.1] Pieteicēja vecāki 2009.gada 25.novembra tiesas sēdē liecināja, ka kopš 1998.gada pieteicējs ar ģimeni dzīvo bijušā kluba ēkā, kuru pieteicēja tēvs privatizēja. Ēkas jumta platība ir aptuveni 600 m². Kā izriet no zemesgrāmatas ieraksta *(lietas I sējuma 178.lapa)*, nekustamais īpašums „*/Nosaukums/*" sastāv no četriem zemesgabaliem 4,1 ha platībā un astoņām ēkām un būvēm. Tiesas ieskatā šāda īpašuma apsaimniekošanai nepieciešami arī atbilstoši izdevumi.

[14.2.2] 2001.gadā pieteicējs ir iegādājies trīs nekustamos īpašumus *(lietas II sējuma 79.-83.lapa)*, kuru pirkuma maksa ir Ls 12000.

[14.2.3] Pieteicējam un viņa ģimenes locekļiem ik gadu bija personīgā patēriņa izdevumi. Turklāt pieteicēja ienākumu gūšanas veids norāda uz aktīvām, dinamiskām darbībām, daudziem pārbraucieniem, tostarp arī ārpus valsts teritorijas. Viss minētais apliecina to, ka pieteicēja gada personīgā patēriņa izdevumi ir lielāki kā citām personām, jo, uzturoties ārpus pastāvīgās dzīves vietas, izdevumi pieaug.

[14.2.4] Turklāt pieteicēja ienākumu gūšanas specifika tiesai nerada pārliecību, ka pieteicējs nopelnīto naudu uzkrāja. Tiesas ieskatā gūtie ienākumi tika apgrozīti, lai varētu nopelnīt nākamajā nodarbē.

[14.3] Kā skaidrās naudas uzkrājumu veidošanās avotu pieteicējs norāda vecāku dāvinājumus Ls 80000 apmērā. Minēto faktu apliecina arī 2007.gada 16.novembrī pieteicēja vecāku sniegtie paskaidrojumi *(lietas I sējuma 109., 110.lapa),* kuros viņi norāda, ka no 1991. līdz 1997.gadam uzdāvinājuši pieteicējam skaidrā naudā ne mazāk kā Ls 80000.

Tiesa neatzīst, ka dāvinājumi no vecākiem veidoja pieteicēja skaidrās naudas uzkrājumus.

Pieteicēja vecāki 2009.gada 25.novembra tiesas sēdē liecināja, ka deviņdesmitajos gados pakāpeniski deva pieteicējam naudu zemes pirkšanai, kopā uzdāvinot Ls 80000. Kā izriet no pieteicēja iesniegtajiem pirkuma līgumiem, pirmais zemes pirkšanas darījums noticis 2001.gada 24.janvārī ar *V.M. (lietas II sējuma 81.-82.lapa)*. Arī pieteicēja tēvs tiesas sēdē apliecināja, ka šis bija pirmais zemes pirkums. Liecinieces *R.Č.* un *V.M.*, ar kuru notika pirmais zemes pirkuma darījums, 2010.gada 23.februāra tiesas sēdē apliecināja, ka deviņdesmitajos gados pieteicēja vecāki deva dēlam naudu zemes iegādei.

Tiesas ieskatā konstatētās pretrunas izslēdz iespēju, ka pieteicējs deviņdesmitajos gados ir saņēmis no vecākiem Ls 80000, tā kā deviņdesmitajos gados pieteicējam nebija nepieciešamības pēc šādas naudas summas zemes iegādei. Zemes pirkuma darījumi ir notikuši, sākot ar 2001.gadu. Tātad ticamāka būtu iespēja, ka naudu pieteicējam vecāki ir devuši pēc 2000.gada. Ņemot vērā, ka šajā laikā dotās naudas izcelsmi būtu vieglāk pārbaudīt, tiesa uzskata, ka pieteicējs un viņa vecāki apzināti norādījuši, ka nauda uzdāvināta deviņdesmitajos gados.

Tiesas vērtējumā pamatotas ir arī pieteicēja mātes liecībā izteiktās šaubas par iespēju, ka dēlam uz 2002.gadu mājās bija skaidrās naudas uzkrājumi virs Ls 200000. Turklāt pieteicēja vecāki liecināja, ka nauda dota pakāpeniski, nevis visa uzreiz. Tāpēc tiesa nepiešķir ticamību, ka pieteicējam uz 2002.gada 1.janvāri bija skaidrās naudas uzkrājumi Ls 219000 apmērā.

[14.4] Pieteicējs norāda, ka no *N.J.* saņemto naudu un vērtības Ls 50000 apmērā ir uzkrājis un iekļāvis 2002.gada deklarācijā. Pieteicēja vecāki 2007.gada 16.novembra paskaidrojumos *(lietas I sējuma 109., 110.lapa)* un tiesas sēdē sniegtajās liecībās apstiprina, ka *N.J.* visus savus naudas iekrājumus uzdāvināja pieteicējam. Pieteicējs tiesas sēdē norādīja, ka pirms *N.J.* nāves saņēma no viņas skaidrā naudā Ls 7000, bet, realizējot *N.J.* piederošo skārdu un ozolkoka dēļus, guva ienākumus Ls 40000.

Tiesas ieskatā konkrēti pierādījumi, kas apstiprinātu, ka pieteicējs patiešām no *N.J.* ir saņēmis naudu un kustamo mantu, lietā nav gūti.

[14.4.1] Tiesa uzskata, ka pieteicēja iesniegtais pierādījums – 1992.gada 28.augusta testaments *(lietas I sējuma 223.lapa),* ar kuru *N.J.* novēl pieteicējam visu savu mantu, kā arī zemi Viesturu pagastā, kas atrodas pie mājām „*/Nosaukums/*", ir pretrunā faktiem, kas izriet no 1997.gada 15.aprīļa līguma Nr.39/0434 par zemes īpašuma „*/Nosaukums/*" izpirkšanu *(lietas I sējuma 179.lapa)*, ar kuru zemi Viesturu pagastā, kas atrodas pie mājām „*/Nosaukums/*", izpērk pieteicēja māte.

Ņemot vērā minēto, tiesai pastāv šaubas, ka pieteicējs mantoja no *N.J.* kaut kādu mantu, ja reiz galveno vērtību – zemi pieteicējs savā īpašumā neieguva.

[14.4.2] Savukārt pieteicēja vecāku un pieteicēja uzaicināto liecinieču liecības, kas vērtību saņemšanas faktu apstiprina netieši, tiesa vērtē kritiski. Tiesas ieskatā minētās personas ir ieinteresētas, lai pieteicēja skaidrās naudas uzkrājumi tiktu atzīti.

[14.4.3] Turklāt tiesa neizslēdz iespēju, ka pieteicēja norādītā *N.J.* kustamā manta – skārds un ozolkoka dēļi nemaz nepiederēja pašai *N.J.*, bet gan pieteicēja vecākiem. Minētais apgalvojums tiesas ieskatā apstiprinās ar tiesas sēdē noskaidrotiem apstākļiem, ka *N.J.* dzīvoja kaimiņos pieteicēja vecākiem, kuri, savukārt, dzīvo dzīvoklī; *N.J.* pēdējos dzīves gados bija vientuļa; ar Bauskas rajona tiesas 1998.gada 20.marta spriedumu lietā Nr.2/256 *(lietas I sējuma 184.lapa)* konstatēts juridisks fakts, ka saskaņā ar 1983.gada 5.augustā noslēgto pirkuma – pārdevuma līgumu *A.B.* ir nopirkusi no *N.J.* mājīpašumu „*/Nosaukums/*" Bauskas rajona Viesturu pagastā; pieteicēja tēvs septiņdesmitajos – deviņdesmitajos gados iegādājās dažādus būvmateriālus; būvmateriāli tika uzglabāti pie *N.J.*; pieteicēja tēvs detalizēti zina skārda un ozolkoka dēļu apjomus.

Tiesa neguva apstiprinājumu, kad un kādam mērķim *N.J.* šādus būvmateriālus būtu iegādājusies un vai tie viņai vispār bija nepieciešami. Līdz ar to tiesa apšauba, ka šie būvmateriāli bija *N.J.* īpašums, ko pieteicējs pārdeva un guva ienākumus.

[14.4.4] Tāpat tiesa konstatē, ka *N.J.* mira 1997.gada 3.janvārī *(lietas I sējuma 111.lapa).*

Ņemot vērā [14.2] argumentus, tiesa uzskata, ka gadījumā, ja pat pieteicējs guva kādus ienākumus no *N.J.* atstātās mantas, tie nevarēja saglabāties līdz 2002.gadam.

[14.5] Turklāt tiesa konstatē, ka laika periodā no 2002.gada 27.februāra līdz 2004.gada 3.jūnijam pieteicējs solidāri ar saviem vecākiem, laulāto un pieteicējam piederošo ZS „*/Nosaukums/*" ir ņēmis bankā īstermiņa aizdevumus apgrozāmiem līdzekļiem un lauksaimniecības tehnikas iegādei *(lietas I sējuma 145.-158.lapa).*

Tiesas ieskatā šāda rīcība liecina, ka pieteicējam nebija skaidrās naudas uzkrājumi. Tiesa nepiešķir ticamību pieteicēja un viņa vecāku apgalvojumiem, ka aizņemties naudu no bankas bija izdevīgi, neskatoties uz to, ka pašiem ir lieli skaidrās naudas uzkrājumi. Konkrētajā gadījumā, kad kredīti ņemti uz ļoti īsiem termiņiem (no viena līdz pieciem gadiem), maksājot par to salīdzinoši augstu kredītprocentu likmi (no 9 līdz 12,5 % gadā) un vienlaikus ieķīlājot vairākus nekustamos īpašumus, kad katrs no tiem rada papildus izdevumus par hipotēkas nostiprināšanu un attiecīgās atzīmes noņemšanu, tiesa šādu pieteicēja rīcību atzīst par ekonomiski nepamatotu un neatbilstošu loģikas likumiem. Tiesa piekrīt, ka darījumi ar zemi bija jāveic operatīvi un šim mērķim varēja būt nepieciešami skaidrās naudas uzkrājumi. Taču, izvērtējot pieteicēja veiktos darījumus *(lietas II sējuma 79.-98.lapa),* proti, zemes pirkuma cenas (no 180 Ls/ha 2001.gadā līdz 400 Ls/ha 2004.gadā) un darījumu apjomus 2001. – 2004.gadā (vidēji 40 ha gadā) ar pieteicēja rīcībā esošo skaidrās naudas uzkrājumu (virs Ls 200000) un bankā saņemto aizdevumu apmēru (maksimālās parādsaistības nepārsniedz Ls 84000), tiesai šķiet absurdi, ka pieteicējs nebūtu izmantojis savus skaidrās naudas uzkrājumus apgrozāmiem līdzekļiem.

[15] Ievērojot [14] secināto, tiesa atzīst, ka Lēmumā izteiktās šaubas par pieteicēja skaidrās naudas uzkrājumiem uz auditējamā perioda sākumu, ir pamatotas. Līdz ar to atbildētājam bija tiesisks pamats, aprēķinot pieteicējam IIN, neiekļaut apliekamajā ienākumā pieteicēja deklarētos skaidrās naudas uzkrājumus.

[16] Attiecībā par audita pārskatā iekļauto pieteicēja un viņa apgādājamo personu personīgā patēriņa vidējo gada izdevumu apmēru tiesa norāda turpmāk minēto.

2005.gada 25.augustā pieteicējs iesniedzis VID rakstveida paskaidrojumu, norādot, ka 2004.gadā personīgā patēriņa vidējie gada izdevumi bija Ls 300 mēnesī, bet apgādājamo (sievas un meitas) patēriņa vidējie gada izdevumi bija Ls 200 katrai personai mēnesī *(lietas I sējuma 104.-107.lapa)*. 2007.gada 24.oktobra sākuma sarunas protokolā *(lietas I sējuma 97.-100.lapa)* un 2005.gada papildu deklarācijā *(lietas I sējuma 46.-54.lapa)* pieteicējs

norādījis, ka 2005.gadā personīgā patēriņa vidējie gada izdevumi bija Ls 300 mēnesī, bet meitas patēriņa vidējie gada izdevumi bija Ls 100 mēnesī. Šādas pieteicēja deklarētās summas VID arī iekļāvis audita pārskatā attiecīgo gadu līdzekļu izlietojumā. Tiesa atbildētāja rīcību atzīst par pamatotu.

Izskatot lietu tiesas sēdē, tika izvirzīts [5.1] arguments, ka pieteicēja un viņu ģimenes locekļu patēriņa izdevumi ir samazināmi, par pamatu ņemot Centrālās statistikas pārvaldes norādīto vidējo patēriņam izlietojamo summu, turklāt ņemot vērā, ka atsevišķas produktu grupas pieteicējs izaudzējis savā zemnieku saimniecībā un izdevumi tam nebija nepieciešami.

Tiesa šādu pieteicēja sniegto paskaidrojumu maiņu vērtē kritiski un uzskata, ka pieteicēja sākotnēji sniegtajiem paskaidrojumiem piešķirama augstāka ticamības pakāpe. Tiesas ieskatā, izskatot lietu tiesā, pieteicējs cenšas izvirzīt jebkādus argumentus, lai maksimāli samazinātu auditējamā periodā konstatēto līdzekļu izlietojumu.

Turklāt, ņemot vērā [14.2.1] – [14.2.4] konstatēto un *V.M.* un *R.Č.* tiesas sēdē sniegtās liecības, tiesai nerodas šaubas, ka pieteicējs un viņa ģimenes locekļi auditējamā periodā dzīvojuši pārticībā.

Līdz ar to tiesa atzīst, ka audita pārskatā iekļautais pieteicēja un viņa apgādājamo patēriņa vidējo gada izdevumu apmērs ir atstājams negrozīts.

[17] Pieteicējs norāda, ka audita pārskatā līdzekļu izlietojuma sadaļā nepamatoti iekļautas valsts sociālās apdrošināšanas obligātās iemaksas, kuras pieteicēja vārdā veica ZS „*/Nosaukums/*", nevis pats pieteicējs.

Lietā nav strīda par to, ka auditējamā periodā pieteicējs bija reģistrējies VID kā pašnodarbinātā persona *(lietas I sējuma 97.lapa)*.

Saskaņā ar Ministru kabineta 2000.gada 14.novembra noteikumu Nr.397 „Noteikumi par valsts sociālās apdrošināšanas obligāto iemaksu veicēju reģistrāciju un ziņojumiem par valsts sociālās apdrošināšanas obligātajām iemaksām un iedzīvotāju ienākuma nodokli" 22.punktu pašnodarbinātajam obligātās iemaksas bija jāveic par to pārskata ceturksni (..), kurā vismaz vienu mēnesi ienākumi ir sasnieguši vienu divpadsmito daļu no Ministru kabineta noteiktā obligāto iemaksu objekta minimālā apmēra pašnodarbinātajam, kā arī jāiesniedz ziņojumu par pašnodarbinātā (..) valsts sociālās apdrošināšanas obligātajām iemaksām pārskata ceturksnī.

Tiesa konstatē, ka lietas materiālos atrodas VID iesniegtie pieteicēja ziņojumi par pašnodarbinātā (..) valsts sociālās apdrošināšanas obligātajām iemaksām 2004.gadā *(lietas II sējuma 3.-6.lapa)*, kā arī maksājuma uzdevumi, kas apstiprina, ka auditējamā periodā par pieteicēju kā pašnodarbināto personu ZS „*/Nosaukums/*" veikusi valsts sociālās apdrošināšanas obligātās iemaksas *(lietas II sējuma 56.-59.lapa)*.

Tiesas ieskatā normatīvie akti noteic, ka pašnodarbinātajai personai ir pienākums pašai veikt valsts sociālās apdrošināšanas obligātās iemaksas.

No lietas materiāliem tiesa konstatē, ka starp pieteicēju un ZS „*/Nosaukums/*" regulāri notika savstarpēji darījumi, proti, ZS „*/Nosaukums/*" pieteicēja vārdā veica dažādus maksājumus *(lietas I sējuma 132.lapa)* un izsniedza pieteicējam pašpatēriņam naudas līdzekļus *(lietas I sējuma 134.-135.lapa, II sējuma 49.-54.lapa)*, savukārt pieteicējs pārskaitīja naudu uz ZS „*/Nosaukums/*" bankas kontu *(lietas I sējuma 221.lapa)*. Pie šādiem apstākļiem tiesa uzskata, ka apstāklis, ka valsts sociālās apdrošināšanas obligātās iemaksas pieteicēja vārdā veica ZS „*/Nosaukums/*", nenozīmē, ka atbilstošā iemaksu summa būtu izslēdzama no pieteicēja līdzekļu izlietojuma.

Tādējādi tiesa secina, ka audita laikā konstatētais pieteicēja līdzekļu izlietojums atstājams negrozīts.

[18] Tiesa noraida kā nepamatotu pieteicēja argumentu, ka atbildētājam bija pienākums samazināt aprēķināto soda naudu.

Likuma „Par nodokļiem un nodevām" 33.[3]panta pirmā daļa noteic, ka nodokļu administrācijas augstākā amatpersona vai tās pilnvarota amatpersona pieņem lēmumu samazināt nodokļu maksātājiem nodokļu revīzijas (audita) rezultātā uzlikto (aprēķināto) soda naudu (..), ja nodokļu maksātājs piekrīt papildus aprēķinātā nodokļa, nodevas vai cita valsts noteiktā maksājuma apmēram (..) un 30 dienu laikā no dienas, kad saņemts nodokļu administrācijas lēmums par nodokļu revīzijas (audita) rezultātiem, iemaksā budžetā papildus aprēķināto nodokļa, nodevas vai cita valsts noteiktā maksājuma summu kopā ar soda naudu 15 procentu apmērā no nodokļa pamatparāda.

No minētās normas tiesa secina, ka pieteicējam aprēķinātā soda nauda var tikt samazināta, tikai izpildoties konkrētiem nosacījumiem, proti, pieteicējs piekrīt VID veiktajam aprēķinam un 30 dienu laikā no dienas, kad saņemts lēmums par audita rezultātiem, iemaksā budžetā aprēķināto IIN kopā ar soda naudu 15 % apmērā.

Tiesa nekonstatē, ka pieteicējs minētos priekšnoteikumus būtu izpildījis. Attiecīgi tiesa secina, ka nav tiesiska pamata aprēķinātās soda naudas samazināšanai.

[19] Tiesa nekonstatē [2.9] norādītā pamatojumu, tāpēc šādu argumentu neanalizē.

[20] Ievērojot [11] – [19] secināto, tiesa atzīst, ka, veicot pieteicēja ar IIN apliekamā ienākuma aprēķinu, atbildētājs ir ņēmis vērā un vērtējis pieteicēja iesniegtajās deklarācijās un papildu deklarācijās norādīto informāciju, kā arī savā rīcībā esošo informāciju un pamatoti noteicis nomaksai budžetā IIN Ls 14483,70 un atbilstošu nokavējuma naudu un soda naudu.

Tādējādi Lēmums ir tiesisks un pamatots administratīvais akts, kurš ir atstājams negrozīts.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246. – 251., 289. – 290.pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

pilnībā noraidīt *A.B.* pieteikumu par Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektora 2008.gada 6.jūnija lēmuma Nr.19/16414 atcelšanu.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā divdesmit dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Jelgavas tiesu namā.

Spriedums sastādīts 2010.gada 8.jūnijā.

Tiesnese L.Apšeniece